

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 64762-01-24 בן חי-שגב נ' פלג ואח'

לפני : כבוד השופט רון גולדשטיין

התובעת : ד"ר יפעת בן חי-שגב

נגד

הנתבעים : 1. גיא פלג
2. עמליה דואק
3. חברת החדשות הישראלית בע"מ

בשם התובעת : עו"ד רם ז'אן ; עו"ד רפאל סופרמן

בשם הנתבעים : עו"ד ד"ר ישגב נקדימון ; עו"ד דקלה בירן ;
עו"ד נוי הדר

פסק-דין

1. תביעה לסעד כספי בסך 500,000 ש"ח ולסעדים נוספים מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן : **חוק איסור לשון הרע**), לרבות צו לפרסום תיקון והכחשה, שהוגשה על-ידי התובעת, ד"ר יפעת בן חי שגב, כנגד מר גיא פלג (להלן : **פלג**), גבי עמליה דואק (להלן : **דואק**) וחברת החדשות הישראלית בע"מ המפעילה את חדשות 12 (להלן : **חדשות 12**). במוקד התביעה עומדת טענת התובעת (כאמור בסעיף 5 לכתב התביעה), כי הנתבעים ייחסו לה באופן כוזב את הטיית עדותה בתיק 4000 בתמורה לקבלת "גיוב" בדמות מינוי כדירקטורית בחברת דואר ישראל בע"מ (להלן : **דואר ישראל**).

רקע הדברים

2. התובעת היא בעלת תואר שלישי בלימודי תרבות ותקשורת מאוניברסיטת בר-אילן, שם שימשה במשך כ-15 שנים כמרצה בתחום התקשורת. עם השנים הוסיפה וצברה התובעת ניסיון מקצועי עשיר במגזר הציבורי והפרטי. כך, בין היתר, כיהנה התובעת בתפקיד מנכ"לית ועדת המדרוג, דירקטורית בחדשות 13, וכן כמנכ"ל ויו"ר המועצה לשידורי טלוויזיה בכבלים ובלוויין, בשנים 2014 עד 2018. בהמשך, בשנת 2022 צורפה התובעת ל"נבחרת הדירקטורים" של רשות החברות הממשלתיות.

3. על רקע כהונתה כיו"ר מועצת הכבלים והלוויין, זומנה התובעת למתן עדות ובהמשך זומנה להעיד כעדת תביעה במשפט הפלילי הידוע בכינוי "תיק 4000" (ת"פ (מחוזי י-ם) 67104-01-20; להלן: **תיק 4000**). עדותה במשפט זה החלה ביום 13.12.2022 ונמשכה מספר ימים. בשלב מסוים במהלך עדותה עתרה המדינה להכריז על התובעת כעדה עוינת על מנת לאפשר לחקור אותה בחקירה נגדית (פרוטוקול הדיון בתיק 4000 מיום 13.12.2022, עמ' 21353, ש' 14; עמ' 21357, ש' 5-10; מוצג 2 נתבעים). בקשה זו של המדינה להכריז על התובעת כעדה עוינת נדחתה. לצד זאת נקבע, כי "נוכח הסתירות בין ההודעה לבין העדות, אנחנו מתירים חקירה נגדית ומתירים הגשה של ההודעה" (שם, עמ' 21363, ש' 19-20).

4. כחצי שנה לאחר שהסתיימה עדותה של התובעת בתיק 4000, יצר עמה קשר מר אלעד זמיר שהינו עוזר שר התקשורת (ראו עדות התובעת, **פרוטוקול**, עמ' 27, ש' 23-25). הלה מסר לה כי שר התקשורת שוקל להציג את מועמדותה של התובעת לתפקיד דירקטורית מטעם הציבור בחברת דואר ישראל (ראו גם סעיף 23 לתצהיר התובעת; התובעת לא שללה בעדותה את האפשרות כי הפנייה אליה הייתה בחודשים מאי או יוני 2023; **פרוטוקול**, עמ' 27, ש' 5-6; התובעת הבהירה כי מעולם לא שוחחה עם שר התקשורת בעצמו על המינוי; **שם**, עמ' 28, ש' 1-30). לטענת התובעת, לאחר מספר ימים הודיעה לעוזרו של שר התקשורת, כי היא מסכימה להגשת מועמדותה כאמור.

הפרסום הראשון מושא התביעה (גב' עמליה דואק)

5. ביום ב', 10.7.2023, שודרה ב"מהדורה המרכזית" של חדשות 12 כתבתה של גב' דואק, שכותרתה "האם חברות ממשלתיות הופכות למפעל ג'ובים" (להלן: **הפרסום הראשון**). הטיעון המרכזי בכתבה, שאורכה כ-15 דקות, הוא שמתרחש ניסיון שיטתי מצד שרים בממשלה להשתלט על החברות הממשלתיות ולהפוך אותן ל"מפעל ג'ובים" עבור מקורבים פוליטיים. לצורך כך, כפי שנטען בכתבה, מתבצעים ניסיונות להדחת "שומרי סף" מקצועיים (כמו יו"ר הדואר ומנהלת רשות החברות) ולפירוק מנגנוני סינון מקצועיים ("נבחרת הדירקטורים"), וכל זאת כדי למנות תחתיהם מקורבים פוליטיים, לעיתים בתמורה לתמיכה פוליטית, ובניגוד לכללי מינהל תקין.

6. הכתבה הציגה מספר מקרים כדוגמאות לשיטה נטענת זו. **ראשית**, נטען ביחס ל**נמל אשדוד**, בדבר מיפקד פוליטי למפלגת "הליכוד" שביצע יו"ר ועד העובדים. הכתבה קשרה זאת לקרבתו של יו"ר הוועד למנכ"ל משרד התחבורה ולשרת התחבורה והציגה זאת כניסיון לבנות כוח פוליטי עבור שרת התחבורה, בתמורה לבלימת הפרטת הנמל, שהוועד מתנגד לה. **שנית**, נטען ביחס לחברת **דואר ישראל**, כי מתבצעים ניסיונות של שר התקשורת להדיח את יו"ר הדואר, בניגוד לעמדת גורמי המקצוע במשרד האוצר וברשות החברות אשר גיבו את יו"ר הדואר על הובלת תהליך הבראה והפרטה. הכתבה הציגה סיבות אפשריות למהלך, לרבות "סגירת חשבון" עם יו"ר הדואר לאחר שקיפץ תפקיד סמנכ"ל של פעיל במפלגת "הליכוד". **שלישית**, נטען ביחס לחברת **נתיבי ישראל**, כי ננקטות בחברה ממשלתית זו שיטות ניהול של "מכולת משפחתית". נטען כי יו"ר הדירקטוריון, שהינו מקורב לשרת התחבורה (על פי הנתען), ניסה "להצניח" אדם מקורב לתפקיד היועמ"ש וכי לאחר שמהלך זה נבלם מונתה כממלאת מקום מועמדת שדורגה במקום ה-29 בוועדת האיתור, על רקע פעילותה הפוליטית של משפחתה במפלגת "הליכוד". **לבסוף**, החלק האחרון של

הכתבה התייחס למאבקו של השר הממונה על החברות הממשלתיות, לבטל את "נבחרת הדירקטורים". הכתבה הציגה מהלך זה, דרך מרואיין, כניסיון להחליף "אנשים עם כישורים" ב-"אנשים עם קשרים".

7. כאמור, עסקינן בכתבה שנמשכה כ-15 דקות ואשר בסיומה הוקראו תגובות של חלק מן הגורמים שנזכרו בה.

אזכורה של התובעת עצמה בכתבה היה קצר ותמציתי, והופיע למעשה פעם אחת, לקראת סוף החלק שעסק בדואר ישראל. בחלק זה ולאחר שהכתבה הציגה את האפשרות כי שר התקשורת פועל בחברת דואר ישראל ממניעים פוליטיים, לרבות בקשר עם המהלכים להדחת יו"ר הדואר, ציינה גב' דואק כדלקמן: **"בזמן שהליך ההדחה מתנהל, אנחנו חושפים עוד מינוי שקרעי [שר התקשורת – ר' ג'] רוצה בדואר. הוא הגיש בקשה למנות כדירקטורית מטעם הציבור את יפעת בן חי שגב, מי ששימשה כיושבת ראש מועצת הכבלים והלוויין. אותה בן חי שגב, שהייתה גם עדה במשפט נגד ראש הממשלה נתניהו. התביעה ביקשה להכריז עליה כעדה עוינת, לאחר שתקפה את החוקרים. תומכי נתניהו הריעו לה בבית המשפט".** לטענת התובעת, קטע זה בפרסום הראשון על אודותיה, הציג את התרחשות העניינים בעניין עדותה בתיק 4000, באופן מטעה ומסולף, בכך שהושמטה ממנו העובדה המהותית כי בקשת התביעה להכריז עליה כעדה עוינת נדחתה על ידי בית המשפט. נטען כי מארג הדברים נועד להותיר בקרב הצופים את הרושם הכוזב כאילו הצגת מועמדותה של התובעת לכהונת דירקטורית הינה משום תגמול "מושחת" מטעם שר התקשורת, חבר מפלגתו של ראש הממשלה, בתמורה לעדותה בתיק 4000.

הפרסום השני מושא התביעה (מר גיא פלג)

8. הפרסום השני מושא כתב התביעה הינו קטע מ"מהדורת סוף השבוע" של חדשות 12 ששודרה במוצאי-שבת ה-22.7.2023 בהנחיית העיתונאית גב' דנה וייס (קטע זה צורף במלואו כנספח 28 לכרך המוצגים מטעם הנתבעים), היינו 12 ימים לאחר הפרסום הראשון מושא התביעה, של גב' דואק. בניגוד לפרסום הראשון ששודר ככתבת תחקיר ערוכה מראש, הפרסום השני הינו דברי פרשנות של מר פלג שנאמרו בשידור ישיר (כ-50 דקות לאחר שהחלה המהדורה). הדיון באולפן עסק בהשלכות החקיקה המשפטית, ערב ההצבעה בכנסת על חוק ביטול עילת הסבירות. גב' וייס פתחה ושאלה את מר פלג האם הוא מבקש להפנות ביקורת גם כלפי מערכת המשפט על חלקה במצב שנוצר. בתגובה, פלג פיתח טיעון מרכזי שלפיו ראש הממשלה מפר באופן שיטתי את הסדר ניגוד העניינים שלו, הסדר שלטענת פלג גורמים משפטיים בכירים סמכו עליו בטעות. פלג טען כי ההסדר "לא שווה את הנייר" וכי ראש הממשלה ושריו מתערבים באופן ישיר בהליכים הקשורים למשפטו ולמערכת המשפט. כדי לבסס טענותיו אלה, סיפק פלג בשידור רשימה של דוגמאות שלטענתו מוכיחות זאת כגון הקמת ועדת החקירה לענייני "פגסוס" על ידי שר המשפטים, שלטענת פלג נועדה לחקור למעשה את תיקי "האלפים" וכן פעולותיו של שר התקשורת "לחרב את התקשורת החופשית", כדברי מר פלג. בהמשך לכך אמר מר פלג: **"קרעי [שר התקשורת – ר' ג'], שרוצה לחרב את התקשורת החופשית, בין היתר הוא נלחם כדי שיפעת חי שגב, שנתנה עדות פצצה בשביל נתניהו, צריכים לשלם לה ולדאוג לה, שהיא תקבל תפקיד של דירקטורית בכירה".**

9. התובעת טוענת, בתמצית, כי בכך הציג פלג, כעובדה, את הטענה הכוזבת לפיה הטתה את עדותה בתיק 4000, בתמורה לקבלת תפקיד בדואר ישראל.

טענות התובעת בכתב התביעה

10. לטענת התובעת, שני הפרסומים מהווים דברי כזב מוחלטים וייחוס עבירה פלילית, ונעשו מבלי שנערכה עמה בדיקה כלשהי ומבלי שנתבקשה תגובתה טרם הפרסום. לטענתה, הנתבעים פעלו בחוסר תום לב קיצוני ובכוונה לפגוע בה, ועל כן לא עומדת להם כל הגנה הקבועה בחוק איסור לשון הרע. לטענתה, חדשות 12 אף רואה עצמה כמי שיש לה "חשבון פתוח" עמה, על רקע העובדה שחדשות 12 נחלה בעבר כישלון במכרז להפעלת ערוץ הכנסת, בתקופה בה כיהנה התובעת כיו"ר מועצת הכבלים והלוויין וכמי שאמונה על המכרז האמור. בהקשר זה מדגישה התובעת, כי הליכים משפטיים שניהלה חדשות 12 נגדה בהקשר המכרז לערוץ הכנסת, נדחו. לשיטתה, הימנעותם של הנתבעים מפנייה אליה לקבלת תגובתה טרם הפרסומים, וכן סירובם לפרסם תיקון לאחר מכן, שוללים מהם כל הגנת תום לב. עוד נטען כי חדשות 12 אחראית לפרסומים הן במישרין הן מכוח אחריותה כמעסיקה וכמפרסמת.

11. להשלמת התמונה העובדתית טוענת התובעת כי בחודש דצמבר 2023, ולאחר הפרסומים, היא אכן מונתה כדירקטורית בדואר ישראל. נטען כי מינוי זה אושר לאחר הליך בחינה ובדיקה של כלל הגורמים הרלוונטיים, לרבות רשות החברות הממשלתיות, משרד המשפטים והוועדה למינוי בכירים בראשות שופטת בדימוס, אשר אישרה ביום 20.12.2023 את כשירותה לכהן בתפקיד. לטענת התובעת, עובדת מינויה לאחר בדיקה מדוקדקת שכזו, מלמדת כי אין בפרסומים הכוזבים דבר וחצי דבר.

12. התובעת מדגישה, כי בעקבות הפרסומים פנו באי כוחה אל הנתבעים במכתב דרישה מיום 23.7.2023 להסרת הפרסומים, לפרסום תיקון והכחשה ולפיצוי. נטען כי במענה מיום 31.7.2023, דחו הנתבעים את הדרישות וטענו, בין היתר, כי העובדות שפורסמו "נכונות" או מהוות "הבעת דעה". אף שהוזמנה להעביר נוסח לתיקון, לטענתה, לאחר שבאי כוחה העבירו נוסח מוצע במכתב מיום 8.8.2023, סירבו הנתבעים לפרסמו והודיעו באותו יום כי הנוסח אינו מהווה תיקון והכחשה כמשמעותם בדין. התובעת מוסיפה וטוענת כי הפרסומים נותרו זמינים במרשתת, וכי מר פלג וגבי דואק אף הפיצו אותם בחשבונותיהם הפרטיים ברשתות החברתיות, וכי הפרסומים זכו להדהוד נרחב שהעצים את הפגיעה בה.

טענות הנתבעים בכתב ההגנה

13. הנתבעים כופרים מצידם בפרשנותה של התובעת את הפרסומים מושא התביעה. לטענתם, הם כלל לא טענו כי התובעת "הטתה את עדותה... בתמורה לקבלת גיוב", אלא דיווחו במסגרת תפקידם העיתונאי על שתי עובדות אמת נפרדות, אשר לצירופן ולסמיכות הזמנים ביניהן יש עניין ציבורי רב, והביעו עליהן דעה לגיטימית. הנתבעים מדגישים כי התובעת הינה דמות ציבורית, אשר

שימשה בתפקידים ציבוריים בכירים והעידה במשפט בעל פרופיל ציבורי גבוה, ומשכך עליה להיות נכונה לביקורת ציבורית על התנהלותה.

14. לגופם של דברים, טוענים הנתבעים כי העובדות שביסוד הפרסומים הינן אמת לאמיתה. נטען כי התובעת זומנה להעיד כעדת תביעה בתיק 4000, ובמהלך עדותה בבית המשפט, שהחלה ביום 13.12.2022, היא מסרה גרסה שונה מזו שמסרה בחקירתה ברשות ניירות ערך, אשר היוותה חלק מהתשתית הראייתית לכתב האישום מושא תיק 4000. לטענת הנתבעים, נוכח סתירות אלו, ביקשה התביעה להכריז על התובעת כעדה עוינת. בית המשפט המחוזי אכן קבע כי קיימות סתירות בין ההודעה לעדות, ואף שלא הכריז עליה מבחינה פורמלית כ"עדה עוינת", הוא התיר לתביעה, בהחלטתו, לחקור את התובעת בחקירה נגדית, שהיא המשמעות המעשית העיקרית של הכרזה כאמור. עדותה של התובעת, שכללה ביקורת על מערכת אכיפת החוק, תוארה בהרחבה בכלי תקשורת רבים כעדות המיטיבה עם ראש הממשלה.

15. הנתבעים מוסיפים וטוענים כי כדבר שבעובדה, כחצי שנה לאחר עדותה זו, בחודש יולי 2023, פנו שר התקשורת והשר הממונה על רשות החברות הממשלתיות בבקשה למנות את התובעת כדירקטורית בדואר ישראל. גם מהלך זה, בסמיכות זמנים לעדותה, זכה לסיקור תקשורתי נרחב ועורר ביקורת ציבורית ניכרת בכלי תקשורת שונים, אשר הצביעו על הקשר האפשרי בין הדברים, לעיתים אף בביטויים חריפים מאלה שנקטו הנתבעים. עוד נטען כי ביום 19.7.2023, מנהלת רשות החברות הממשלתיות דאז פנתה לשרים האמורים וציינה כי בנוגע למועמדותה של התובעת נערכה פנייה למשרד המשפטים "לצורך בירור סוגיות שונות".

16. אשר לפרסומים הספציפיים, נטען כי כתבתה של גב' דואק מיום 10.7.2023 עסקה באופן רחב במינויים פוליטיים בחברות ממשלתיות, וכללה קטע קצרצר שבו צוינו באופן עובדתי הן רצונו של שר התקשורת למנות את התובעת לדירקטוריון הדואר, הן העובדה שהתובעת הייתה עדה בתיק 4000 וכי התביעה ביקשה להכריז עליה כעוינת. אשר להתבטאותו של פלג מיום 22.7.2023, נטען כי זו נאמרה במסגרת פאנל פרשנים, והיוותה הבעת דעה ביקורתית ולגיטימית על התנהלותו של שר התקשורת ועל מניעיו האפשריים לקידום המינוי של מי "שנתנה עדות פצצה בשביל נתניהו".

17. הנתבעים טוענים כי עומדות להם ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, ובראשן הגנת "אמת בפרסום" לפי סעיף 14 לחוק, שכן העובדות שפורסמו (עצם הסתירות בעדות, בקשת ההכרזה על התובעת כעדה עוינת, והתרת החקירה הנגדית; וכן עצם קידום המינוי על ידי השרים) הינן אמת ויש בפרסומן עניין ציבורי רב. לחלופין, נטען כי הפרסומים, ובמיוחד דברי הפרשנות של מר פלג, חוסים תחת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק, בהיותם הבעת דעה על התנהלותה של התובעת כדמות ציבורית וכעדה בישיבה פומבית של בית משפט, וכן בהיותם ביקורת על פעולות שנעשו בפומבי, והכל במסגרת חובתם העיתונאית לסקר נושאים בעלי עניין לציבור.

18. ביחס לטענת התובעת כי הנתבעים סירבו לפרסם תיקון, טוענים הנתבעים כי הפניה אליהם נענתה ביום 31.7.2023, ובמסגרת תשובתם הם הזמינו את התובעת להעביר נוסח של תיקון או הכחשה בהתאם להוראות הדין. לטענתם, הנוסח שהעבירה התובעת ביום 8.8.2023 לא היה תיקון

עובדתי או הכחשה, אלא כלל דרישה לפרסום דברי התנצלות, דברי שבח ואהדה לתובעת, והלקאה עצמית של הנתבעים. משכך, ולאור העובדה שנוסח זה אינו עומד בהוראות הדין, הודיעו הנתבעים כי אין הצדקה להיעתר לדרישה לפרסמו.

19. לבסוף, הנתבעים טוענים כי התובעת אינה נהנית משם טוב בכל הקשור לעדותה בתיק 4000, ומפנים לביקורת הציבורית והתקשורתית הנרחבת שנמתחה עליה בכלי תקשורת אחרים, עוד בטרם הפרסומים מושא התביעה. עוד טוענים הנתבעים כי התובעת עצמה מסרה דברים שאינם אמת בבית המשפט, כאשר הכחישה בעדותה כי חשבון טוויטר מסוים, שפירסם ציוץ קריאה להקמת ועדת חקירה ממלכתית, הינו שלה, אך בהמשך השתמשה באותו חשבון עצמו כדי לפרסם את דבר הגשת התביעה דן.

טענות התובעת בכתב התשובה

20. התובעת, בכתב תשובתה, טוענת כי ניסיונם של הנתבעים להציג את הפרסומים כדיווח תמים על שתי עובדות נפרדות, הוא בגדר היתממות. התובעת עומדת על כך שהנתבעים לא הסתפקו בדיווח נפרד על עדותה ודיווח נפרד על מועמדותה, אלא "הלחימו" בין שני האירועים ויצרו קשר סיבתי מפורש ביניהם. היא מצביעה באופן ספציפי על התבטאותו של מר פלג, "...שיפעת חי שגב שנתנה עדות פצצה בשביל נתניהו צריכים לשלם לה... כדי שהיא תקבל תפקיד...", כהוכחה לכך שהנתבעים הציגו כעובדה מוגמרת שהמינוי מהווה תשלום או גמול עבור העדות. התובעת טוענת כי קביעה עובדתית זו, בדבר מקח וממכר של עדות תמורת מינוי, המהווה ייחוס של עבירה פלילית, הינה כוזבת לחלוטין ופרי דמיונם של הנתבעים. משכך, לטענתה, הגנת "אמת בפרסום" לפי סעיף 14 לחוק אינה עומדת להם, שכן ליבת הפרסום, קרי, הקשר הסיבתי הפסול, היא שקר מוחלט. התובעת שוללת את טענת הנתבעים כי מדובר ב"פרט לוואי", וטוענת כי קביעה זו היא לב ליבו של פרסום הדיבה. מן הטעם הזה, נטען כי גם הגנת הבעת הדעה לפי סעיף 15 לחוק אינה רלוונטית, שכן מדובר בקביעת עובדה פסולה ולא בהבעת דעה.

21. עוד טוענת התובעת כי הנתבעים פעלו בחוסר תום לב קיצוני. חוסר תום הלב נלמד, לשיטתה, מכך שהנתבעים הציגו את העובדות באופן מגמתי ומסולף בכוונה לפגוע בה. נטען כי הנתבעים השמיטו במכוון פרטים מהותיים ורלוונטיים: ראשית, הם דיווחו כי התביעה ביקשה להכריז על התובעת כעדה עוינת, אך הסתירו מהציבור את העובדה המהותית כי בית המשפט דחה את הבקשה; ושנית, בעודם קושרים את המינוי לעדות, הם השמיטו כל פרט על אודות כישוריה המקצועיים הרבים של התובעת, ניסיונה הניהולי, והעובדה שהיא חברה בנבחרת הדיקטורים של רשות החברות עוד משנת 2022, עובדות אשר לטענתה מבהירות את התאמתה לתפקיד ללא כל קשר לעדותה. התובעת דוחה בכתב תשובתה את טענת הנתבעים כי אינה נהנית משם טוב. לשיטתה, מדובר בטענה צינית, שכן הנתבעים עצמם, בפרסומיהם המגמתיים ובהשמטת העובדות המיטיבות עמה, הם שפעלו כדי לפגוע בשמה הטוב. התובעת מוסיפה ודוחה את הסתמכות הנתבעים על פרסומים מכפישים אחרים שנעשו על אודותיה בכלי תקשורת נוספים. לטענתה, עיון במועדים שבהם פורסמו הפרסומים שהנתבעים צירפו לכתב הגנתם, מעלה כי רובם ככולם פורסמו לאחר הפרסומים הראשונים של הנתבעים (ב-10.7.2023 וב-22.7.2023), ועל כן אין בהם כדי להוות הגנה,

אלא הם מהווים הדהוד לפרסומי הנתבעים אשר אך ממחיש את היקף הנזק העצום שגרמו פרסומיהם של הנתבעים.

מהלך ההתדיינות

22. התובעת הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה. הנתבעים 1 ו-2 (גב' דואק ומר פלג) הגישו אף הם תצהיר עדות ראשית, וכן הוגש מטעם הנתבעים תצהיר עדות ראשית של סמנכ"ל התוכן של חדשות 12, מר גיא סודרי (להלן: **סודרי**). ביום 4.6.2025 התקיימה ישיבת ההוכחות, במסגרתה נחקרו התובעת, ולאחריה הנתבעים ומר סודרי. בהמשך הגישו הצדדים סיכומים בכתב.

דיון והכרעה

23. כלל הוא, כי בחינתה של תביעה בלשון הרע צריכה להיעשות במספר שלבים: **ראשית**, יש לבחון האם הביטוי שבו מדובר עולה כדי "לשון הרע", בהתאם למבחנים הקבועים בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, והאם נעשה "פרסום" שלו כאמור בסעיף 2 לחוק. **בשלב השני**, ככל שנקבע שפורסם דבר לשון הרע, יש לבחון האם עומדת למפרסם אילו מן ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, בין אם הגנות מוחלטות בהתאם לסעיף 13 לחוק, ובין אם הגנות התלויות בתנאים ובאמות מידה שונים – הגנת אמת הפרסום מכוח סעיף 14 לחוק; או הגנת תום הלב, מכוח סעיף 15 לחוק. **בשלב הבא**, וככל שהמסקנה היא שפורסמה לשון הרע שאינה נהנית מהגנה, יש להידרש לשאלת הסעד ("ל"תרשים הזרימה" בעוולת לשון הרע ראו למשל ע"א 751/10 **פלוני נ' דייין-אורבך**, פ"ד סה(3) 369, 504-505 (2012) (כב' השופט (כתוארו אז) **י' עמית**)).

האם פרסומי הנתבעים עולים כדי לשון הרע?

24. במקרה דנא, אין חולק כי שני הפרסומים מושא התביעה הינם בגדר "פרסום" כמשמעותו בסעיף 2(א) לחוק. מחלוקת מרכזית בין הצדדים מתמקדת במשמעותו של הפרסום, והאם טמונה בו לשון הרע כנגד התובעת לפי סעיף 1 לחוק, אם לאו.

המבחן על-פיו יש להכריע בטענות הצדדים בקשר עם משמעותו של הפרסום, הוא מבחן אובייקטיבי, הבוחן את הפרסום על הקשרו הכולל. עמדה על כך כב' השופטת (כתוארה אז) **ד' ביניש** בע"א 1104/00 **אפל נ' חסון**, פ"ד נו(2) 607, 677-618 (2002) (להלן: **עניין אפל**), בציינה כי:

"פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. כבר נקבע בפסיקתנו כי המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו [...] ככלל, על-מנת לקבוע אם יש בפרסום לשון הרע, יפרש בית-המשפט את הפרסום על-פי המובן הטבעי והרגיל של מילותיו. עם זאת לעתים לשון הרע

שבפרסום אינה נובעת מן המשמעות הפשוטה של מילותיו, אלא דווקא מן הנרמז או המשתמע 'מבין השורות' של הפרסום לפי הבנת האדם הסביר [...] הדעה המקובלת היא כי על-מנת לקבוע את משמעותו הפשוטה או המשתמעת של פרסום בעיני האדם הסביר והרגיל יש לתת את הדעת על ההקשר שבו הובאו הדברים הנטענים להיות לשון הרע [...] לפיכך הכלל הוא שקטע מפרסום יתפרש בהתחשב בשאר חלקיו, אלא במקרים חריגים כגון כאשר לשון הרע מצויה בכותרת הפרסום שהיא בולטת ומובחנת מיתר הפרסום [...] זאת ועוד, יש לפרש את המילים בהקשר שבו פורסמו, ללא היזקקות לנתונים חיצוניים נוספים העלולים לשנות את משמעותן או להרחיבן [...]".

אכן, "יש שבחינת הפרסום בכללותו תוביל למסקנה כי חרף קיומה של אמירה פוגענית ספציפית – אין הפרסום עולה כדי לשון הרע; ויש שבחינת הפרסום בכללותו תוביל למסקנה כי מכלול הדברים הוא שמגבש קיומה של לשון הרע, או שהמכלול הוא שצובע אמירה ספציפית בצבעי דיבה" (ע"א 1726/21 בכרי נ' מגנאגי, פסקה 27 לחוות-דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית (23.11.2022)).

יש לבחון אפוא את משמעותם של שני הפרסומים מושא כתב התביעה דנא, בהתאם למבחן האובייקטיבי כמבואר לעיל, ועל רקע הקשרם הכולל.

25. בהקשר זה הצדדים הציגו בהליך שתי פרשנויות מנוגדות לשני הפרסומים מושא התביעה.

לשיטת התובעת, יש לפרש את שני הפרסומים יחדיו כמקשה אחת, הבונה נרטיב ברור שלפיו היא הייתה מעורבת באופן פעיל בעסקה מושחתת של "תן וקח". על פי פרשנות זו, הנתבעים טענו, כעובדה מוגמרת, כי התובעת סיפקה "סחורה" (עדות מיטיבה) ובתמורה קיבלה "תשלום" (מינוי ציבורי). טענה יסודית זו עמדה בבסיס כתב התביעה, שם נטען בסעיף 5 כי הנתבעים ייחסו לתובעת, "באופן משולל כל יסוד - כי התובעת הטתה את עדותה כאשר העידה במשפטו של ראש ממשלת ישראל... וזאת, בתמורה לקבלת ג'יוב' בדמות מינוי כדירקטורית בדואר ישראל". התובעת שבה וחיידדה פרשנות זו בהקשרים נוספים. כך, בתצהירה היא טענה כי הנתבעים "רמסו ברגל גסה את שמי הטוב" (כותרת סעיף א' לתצהיר התובעת), וכי הפרסומים "צמצמו [...] את כל יכולותיי וניסיוני הרב... לכדי עסקה מושחתת - שלא היתה ולא נבראה: עדות תמורת ג'יוב" (שם, סעיף 2). התובעת הוסיפה כי לפי הפרסומים, היא מונתה "כתשלום עבור עדות שנתתי" (שם, סעיף 3). בתצהירה, אף תיארה התובעת את הפרסומים כמייחסים לה "חוסר יושר קיצוני ואף ביצועה של עבירה פלילית (עדות תמורת ג'יוב)" (שם, סעיף 66). בסיכומיה, הדגישה התובעת כי הקישור בין עדותה למינוי נועד לבסס טענה עובדתית כוזבת של "עסקה למתן עדות מוטה ומיטיבה (שלא לומר עדות שקר) כנגד תשלום" (שם, סעיף 22). לשיטת התובעת, חומרת הפרסומים נובעת מכך שאלה מחקו לחלוטין את הרקע האמיתי למינויה, כישוריה המקצועיים, והחליפו אותו בנרטיב שקרי של עסקה מושחתת. היא הדגישה כי מינויה אושר כדן בחודש דצמבר 2023, לאחר בדיקה מדוקדקת של הוועדה לבדיקת מינויים בראשות השופטת (בדימוס) שולמית דותן. התובעת מפנה להחלטת הוועדה (מוצג 8 תובעת), שם נקבע במפורש בסעיף 5 כי "הועדה בחנה את כלל הנתונים הרלבנטיים לבחינת מועמדותה של ד"ר יפעת בן-חי שגב, לרבות שאלת קיומה או אי קיומה של זיקה פוליטית

מכל סוג שהוא ומצאה כי לא מתקיימת זיקה כלשהי". לטענת התובעת, עובדה זו, שהייתה ידועה לנתבעים (או שהיה עליהם לבררה ולפרסם) עומדת בסתירה מוחלטת לפרשנותם המכפישת.

26. **הנתבעים** מנגד דוחים את פרשנותה של התובעת וטוענים כי היא מנסה לייחס לפרסומים משמעות חמורה (עסקת שוחד) שכלל אינה טמונה בהם. לשיטת הנתבעים, הביקורת בפרסומים לא כוונה כלפי התובעת באופן אישי, ולא נטען כי היא הייתה צד פעיל לעסקת "תן וקח" כלשהי. תחת זאת, נטען כי הפרסומים הציגו ביקורת עיתונאית לגיטימית על הגורמים הממנים ועל שיקול דעתם. כך, בסיכומיהם, טענו הנתבעים כי "עילת תביעה זאת היא משוללת כל יסוד, בראש ובראשונה מן הטעם הפשוט שבפרסומים נושא התביעה כלל לא נטען מה שהתובעת גורסת שנטען בהם" (סיכומי הנתבעים, סעיף 3). לטענת הנתבעים, הם מעולם לא ייחסו לתובעת "עסקה מוקדמת", "הטיית עדות" או "עדות שקר" (שם, סעיפים 4-5). בהקשר זה, בחקירתו הנגדית, הבחין מר פלג במפורש בין דיווח על "עסקת שוחד" לבין דיווח על "מינוי בעייתי", וטען כי יש לפרש את הפרסומים כמתייחסים למינוי בעייתי, מנקודת המבט של הגורם הממונה, ולא כ"עסקת שוחד" שבה הייתה מעורבת התובעת. כך, כשנשאל מר פלג האם תיאר עסקה מושחתת, השיב: "בשום אופן. אני אומר... אילו הייתי חושב שיש כאן עסקת שוחד, היינו פותחים עם זה את המהדורה. לא חשבתני שיש עסקת שוחד. חשבתני שיש מינוי בעייתי" (פרוטוקול, עמ' 132, ש' 24-21). גם מר סודרי חזר על טענה זו בעדותו, והסביר כי משמעות המילים "צריכים לשלם לה" (כאמור בפרסום של מר פלג) לא הייתה תשלום על עסקת שוחד מושחתת בין הגורמים הממנים לתובעת, אלא ביטוי לרצונם של השרים הממנים "להעביר מסר": "הם רוצים להעביר מסר לכולם. חבריה מי שאיתנו, נדאג לו... הם מעבירים מסר שמי שהעדות שלו בסוף סייעה לנו, תדעו כולם, אנחנו נדאג לו" (פרוטוקול, עמ' 105, ש' 17-13). למעשה, לשיטת הנתבעים, הביקורת כוונה כלפי הגורמים הממנים בלבד, אשר המוטיבציה שלהם למינוי הייתה פסולה (בהתאם לגישת הנתבעים), בעוד שהתובעת עצמה הייתה, כפי שהעיד מר סודרי בעדותו, רק "by product" של האירוע" (פרוטוקול, עמ' 105, ש' 8, 23). על כן, טוענים הנתבעים, יש לפרש את הפרסומים כביקורת ציבורית לגיטימית על הפוליטיקאים ועל הטעמים העומדים בבסיס המינויים שהם מקדמים, ולא כהאשמה אישית כלפי התובעת.

27. **לאחר בחינת מכלול הראיות, ההקשר הכולל של הפרסומים והעדויות שנשמעו, יש לאמץ את פרשנותם של הנתבעים כפרשנות הסבירה של הפרסומים בנסיבות העניין.**

הצופה הסביר, אשר נחשף לפרסומים בזמן אמת, לא היה מסיק בהכרח כי התובעת עצמה רקמה עסקת שוחד פלילית, אלא היה מבין כי מדובר בביקורת עיתונאית (בין אם מוצדקת, בין אם לאו) על שיקול הדעת של השרים הממנים. כך, הפרסום הראשון, כתבתה של גב' דואק, היה תחקיר נרחב בן כ-15 דקות שעסק כולו ב"מינויים בעייתיים" ובחשש לפוליטיזציה של החברות הממשלתיות. הנרטיב הכללי של הכתבה התמקד באופן שיטתי בגורמים הממנים ובמוטיבציות שלהם: בנמל אשדוד, הכתבה התמקדה בקשר הנטען בין שרת התחבורה ליו"ר הוועד ובמפקד שנערך שם; בנתיבי ישראל, הכתבה התמקדה בניסיון למנות לכאורה מקורבים פוליטיים; ובדואר ישראל, החלק הארי של הכתבה עסק בטענה כי הדחת יושב-הראש נבעה ממניע פסול אישי הקשור לפעיל ליכוד. יש לקבל את הטענה כי "המסגור" הכולל של הכתבה היה משום ביקורת על השרים הממנים, ולא משום תחקיר פלילי על אודות עסקאות שוחד. אל תוך מסגרת זו שובץ האזכור הקצר

על אודות התובעת. גב' דואק ציינה בעניינה של התובעת שתי עובדות: (1) השר קרעי מבקש למנותה; (2) התובעת הייתה "אותה עדה" בתיק 4000 שהתביעה ביקשה להכריז עליה עוינת. בהינתן שהכתבה כולה עסקה בשיקול דעתם של השרים הממנים, הצופה הסביר היה מבין כי גם האזכור של התובעת נועד להדגים את אותה "תופעה". כלומר, הביקורת כוונה למוטיבציה של השר ולא להתנהלות פלילית אקטיבית מצד התובעת. מסקנה זו מתחזקת נוכח ההיקף המינורי של האזכור. האזכור על אודות התובעת ארך שניות בודדות מתוך כתבה שאורכה כ-15 דקות. היקף זניח זה מחזק את המסקנה כי התובעת לא הייתה נושא התחקיר, אלא שימשה דוגמה אגבית בלבד לביסוס הטענה המרכזית בדבר המוטיבציות של הגורמים הממנים. אין זה סביר להניח כי בכתבה שלמה שעסקה במינויים פוליטיים בעייתיים, רק בקטע קצר זה התכוונו הנתבעים לייחס לממונה (התובעת) עבירה פלילית הנובעת מעסקת שוחד, בעוד שלגבי יתר הממונים בכתבה יוחסו רק קשרים פוליטיים.

אכן, כפי שציינה כב' דואק בעדותה, "הסגמנט שלה היה כל כך קצר, כל כך שולי בתוך התחקיר הרחב שהבאנו את העובדות היבשות, הרלוונטיות לחלק הזה ובזה זה נגמר" (פרוטוקול, עמ' 59, ש' 24-26).

28. בחינת ההקשר הכולל מובילה למסקנה דומה גם ביחס לפרסום השני, קרי לדברי הפרשנות של מר פלג בחדשות סוף השבוע, ביום 22.7.2023, אשר נאמרו בעיצומו של שיח ציבורי סוער, ערב ההצבעה על חוק ביטול עילת הסבירות. יש לאמץ את גרסת הנתבעים לפיה הצופה הסביר היה מבין את דבריו של מר פלג, מתחילתם ועד סופם, כפרשנות פוליטית נוקבת המתמקדת ב**נבחרי הציבור**. מר פלג מנה שורה של דוגמאות והאזכור של התובעת היה, בסופו של דבר, מינורי ואגבי לביקורת המרכזית שהופנתה כלפי הפוליטיקאים. אני מאמץ בהקשר זה את עדותו של מר פלג, בדבר האופן שבו יש לפרש את הפרסום בבחינה אובייקטיבית: "הפרסום שלי לא עסק בגברת, ד"ר בן חי שגב. הפרסום שלי היה על [...] הפרת הסכם ניגוד העניינים באופן מהותי [...] זה היה נשוא הפרסום שלי. אילו הייתי סבור שיש בידיי כדי לחשוף פרשת שוחד קשה, ולפיה, גורמים פוליטיים בכירים רקמו עסקת שוחד עם עדה כנגד ראש הממשלה, לא היינו משדרים את הפרשנות הזאת ב-20:53, אלא היינו פותחים עם זה את המהדורה. היינו אומרים שומו שמיים רבותיי. אנחנו חושפים בפניכם עסקת שוחד. לא זה מה שאמרת, לא זה מה שהתכוונתי. התכוונתי למתוח ביקורת קשה על שרים בממשלה שפועלים בדחיפות לבצע מינוי לא חשוב [...]". (פרוטוקול, עמ' 113, ש' 24-33, עמ' 114, ש' 1).

29. התובעת טענה כי בהתאם לאופן בו יש, לשיטתה, לפרש את הפרסום, על יסוד אמת מידה אובייקטיבית, הרי שיש בפרסום כדי להוות משום לשון הרע. כאמור, אין מקום לקבל את טענת התובעת בדבר אופן פרשנותם של הפרסומים. דעתי היא, כי יש לפרשם כפרסומים שאינם מייחסים לתובעת מעשי שוחד וככאלה המתמקדים בגורמים הממנים וכדברי ביקורת על התנהלותם של **נבחרי הציבור**.

לצד זאת אני סבור כי גם בהתאם לפרשנות אחרונה-זו, יש לראות בפרסומים משום לשון הרע כלפי התובעת.

לעניין זה קובע סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, כדלקמן:

”לשון הרע מהי – לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו [...]”.

גם בעניין זה, כמו בעניין פרשנות הפרסום, כמתואר בהרחבה לעיל, אימצה הפסיקה את המבחן האובייקטיבי לפיו הפרסום ייחשב כ”לשון רע” רק אם ייתפס כזה על-ידי האדם הסביר (ראו, ע”א 723/74 הוצאת עתון ”הארץ” בע”מ נ’ חברת החשמל לישראל בע”מ, פ”ד לא(2) 281, 293 (1977); אורי שנהר דיני לשון הרע 226 (מהדורה שנייה, 2024) (להלן: שנהר)). בענייננו, גם אם יש לפרש את הפרסום ככזה המתמקד בהתנהלות נבחרי ציבור, ולא בתובעת עצמה, ומבלי לייחס לתובעת עצמה מעורבות פסולה בהליך המינוי הנובעת מאופן מתן עדותה בתיק 4000, אין ספק כי הביקורת הוטחה בנבחרי הציבור תוך אזכור אופן מתן עדותה של התובעת בתיק 4000, תוך אזכור דבר מינויה לתפקיד דירקטורית בחברת הדואר כחצי שנה לאחר מכן, ותוך יצירת קשר נרמז בין שני אירועים עובדתיים אלה כמניע פסול למינויה מנקודת מבטו של הגורם הממנה.

הנתבעים טענו, בהקשר זה, כי יש לראות את האזכור של התובעת בגדר הפרסומים, כ-”by-product” של הביקורת שביקשו להטיח כלפי עובדי הציבור. גם אם יש ממש בטענה זו, אין בכך כדי לגרוע מן האופן השלילי שבו נתפסת התובעת בפרסומים אלה על-ידי האדם הסביר. יש לזכור, בהקשר זה, כי חוק איסור לשון הרע מבקש להגן על הזכות לשם טוב, אשר ”נוגעת להערכת האדם על ידי סביבתו הקרובה ועל ידי סביבתו הרחוקה. היא אינה מגינה על רגשותיו של הפרט כשלעצמן. משכך, מתחייבת המסקנה כי בכל מקרה ומקרה יש לבחון אם הערכת הסביבה כלפי הפרט עלולה הייתה להשתנות כתוצאה מן הפרסום” (כפי דברי כב’ השופט י’ דנציגר בע”א 8345/08 בן נתן נ’ בכרי, פ”ד סה(1), 567, 597 (2011); כן ראו שנהר, בעמ’ 226). על רקע אמת מידה זו אני סבור כי יש לראות בפרסומים, אף שלא כווננו במישרין ככאלה המבקרים את התובעת בעצמה, כפרסומים אשר עלולים היו לפגוע במשרתה הציבורית של התובעת, כאמור בסעיף 1(3) לחוק איסור לשון הרע, ואשר היו עלולים להשפיל אותה בעיני הבריות או לעשותה מטרה לבוז או ללעג מצדם, כאמור בסעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע.

30. תוצאת הדברים היא שיש לראות בפרסומים משום לשון הרע, ובהקשר זה יש לקבל את טענות התובעת. ברם, האופן שבו יש לפרש את הפרסומים, ובעניין זה יש לקבל את עמדת הנתבעים, משליך במישרין על אופן בחינת תחולת ההגנות להן טענו הנתבעים בהליך זה. לשאלה אם עומדת לנתבעים הגנות לפי החוק אפנה עתה.

אקדים מסקנה לניתוח ואבהיר כי בכל הנוגע להגנת האמת בפרסום, מצאתי כי יש להחילה על הפרסום של גב' דואק, ובכל הנוגע להגנת תום הלב, מצאתי כי יש להחילה לגבי הפרסום של מר פלג, ובנסיבות אלה, כפי שיובהר, אין מקום להיעתר לתביעה.

הגנת אמת בפרסום – הפרסום של גב' דואק

31. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". הגנה זו, המכונה לעיתים "אמת דיברתי", משקפת את נכונות המחוקק להתיר פרסומים עובדתיים שיש בהם משום פגיעה בשם הטוב ואף בכבוד של מושא הפרסום, מקום שמדובר באמת ובמידע שיש בו עניין לציבור (דנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין-אורבך, פ"ד סז(1) 667, 701 (2014) (להלן: דנ"א דיין)).

היסוד הראשון להוכחת הגנה זו ("הדבר שפורסם היה אמת") הוא **עובדתי** בעיקרו, והוא נוגע להשוואה בין הפרסום לבין המציאות העובדתית. ודוקו: בהתאם להלכה הפסוקה, לא כל פער בין העובדות העולות מן הפרסום לבין האמת המשפטית יוביל למסקנה כי לא מתקיים התנאי של אמיתות הפרסום, שהרי בהתאם לסעיף 14 לחוק, ההגנה לא תישלל רק בשל העובדה שלא הוכחה אמיתותו של "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש" (דנ"א דיין, עמ' 710). די בכך שהמשמעות והתוכן הכללי של הפרסום תואמים את המציאות (ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו(5) 555, 564 (1992)). וכפי שציין כב' הנשיא א' גרוניס בדנ"א דיין, עמ' 710: "הפרסום נדרש לשקף אמת 'שלמה', כלומר שלא ייעדרו ממנה פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, ושלא יכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים".

היסוד השני עוסק בשאלה האם קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו. שאלה זו היא **ערכית** בעיקרה (ע"א 844/12 מולקנדוב נ' פורוש, פסקה 34 לחוות-דעתו של כב' השופט י' דנציגר (22.2.2017)). ההנחה היא, בהקשר זה, שכאשר מדובר בפרסום שיש בו עניין ציבורי והוא מבטא אמת, המחוקק בחר להעניק לו חסינות, מתוך תפיסה שחשיפת האמת חיונית לקיומה של חברה דמוקרטית ולשיח ציבורי חופשי (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב(3) 1, 39 (1998)).

32. עוד חשוב להדגיש, כי הנטל להוכחת קיומה של הגנת אמת בפרסום מוטל, מטבע הדברים, על כתפי הנתבע (ראו, ע"א 831/86 מאור נ' מיכאלי, פ"ד מד(1) 762, 771 (1990)). בעניין זה, ככל

שהטענות המיוחסות לנפגע חמורות יותר, כך יידרש המפרסם להביא ראיות משכנעות וכבדות משקל יותר לאמיתותן (שנהר, בעמ' 448 והאסמכתאות שם).

33. מון הכלל אל הפרט: בחינת היסוד הראשון (אמת בפרסום) לגבי הפרסום של גב' דואק מעלה בבירור כי הנתבעים עמדו בנטל ההוכחה הנדרש, כמפורט לעיל. אין ולא יכול להיות חולק כי הגרעין העובדתי הקשיח, ה"יבש", שעליו נסמכה גב' דואק בדיווחה, הוא אמת לאמיתה. דואק ציינה בכתבה שתי עובדות מרכזיות: האחת, כי שר התקשורת הגיש בקשה למנות את התובעת כדירקטורית מטעם הציבור בדואר ישראל; והשנייה, כי התובעת הייתה עדה בתיק 4000, וכי התביעה ביקשה להכריז עליה כעדה עוינת. הנתבעים הציגו מסמכים המאמתים עובדות אלו, לרבות החלטת בית המשפט המחוזי בתיק 4000 (מוצג 2 נתבעים), בה נכתב מפורשות כי "נוכח הסתירות בין ההודעה לבין העדות, אנחנו מתירים חקירה נגדית". ברי, אפוא, כי בסיס הדיווח, במהותם של דברים, הוא אמת.

34. אשר לטענת התובעת כי אי-אזכור עובדות מסוימות עולה כדי הצגת "חצי אמת" מטעה, מצאתי כי יש לדחות טענה זו. התובעת הלינה על כך שגב' דואק השמיטה את העובדה שבית המשפט דחה את הבקשה להכריז עליה כ"עדה עוינת", וכן את הכללתה בנבחרת הדירקטורים כמו גם את כישוריה המקצועיים וניסיונה העשיר המלמדים כי התמנתה לתפקיד מטעמים מקצועיים גרידא. אולם, בחינת הדברים לגופם ובמהותם מלמדת כי אין בהשמטות אלו כדי לשנות את התמונה הכוללת באופן מהותי או כדי להפוך את הפרסום לשקרי. באשר לדחיית הבקשה להכריז על התובעת כעדה עוינת, הרי שבסופו של דבר יש לזכור כי בפן המהותי, להבדיל מהפן הפורמלי, היתר בית המשפט המחוזי לחקור את התובעת בחקירה נגדית, בשל סתירות שנפלו בין ההודעה לעדות. על כן, הדיווח כי "התביעה ביקשה להכריז עליה כעדה עוינת" משקף נאמנה את ההתרחשות **המהותית** אפילו השורה התחתונה **הפורמלית** (דחיית הבקשה אך מתן היתר לחקירה נגדית תוך אזכור קיומן של סתירות בין ההודעה לעדות) לא הוצגה במלואה. השמטת נתון זה אינה הופכת אפוא את הדיווח לכזב. הוא הדין באשר לאי-אזכור הכללתה של התובעת בנבחרת הדירקטורים. התובעת אכן לא אוזכרה כמי שנכללת במאגר זה, אך בכתבה צוין במפורש תפקידה הבכיר הקודם כיושבת ראש מועצת הכבלים והלוויין. תפקיד זה, כראש רשות סטוטורית ורגולטורית מרכזית בשוק התקשורת, הוא תפקיד בכיר לאין שיעור מעצם ההיכללות במאגר נבחרת הדירקטורים. אזכור התפקיד הבהיר אפוא לצופה הסביר כי התובעת היא בגדר אדם בעל ניסיון ניהולי וציבורי משמעותי, ולא נותר כלל ועיקר הרושם כי מדובר במינני משולל כל רקע מקצועי. לפיכך, הטענה כי הנתבעים הסתירו את כישוריה כדי ליצור מצג שווא של חוסר התאמה מוחלט, דינה להידחות. השמטת פרט הכללתה של התובעת ב"נבחרת הדירקטורים", אל מול הבלטת תפקידה כיו"ר מועצת הכבלים והלוויין לשעבר, אינה גורעת, אם כן, מן "האמת השלמה" הנדרשת לצורך הדיווח על המינני והקשרו הרחב, ובוודאי שאינה הופכת את הדיווח לשקרי או למטעה במידה השוללת את ההגנה.

35. אין ספק כי גם התקיים עניין ציבורי בפרסום. זאת, בהינתן הפרשנות שיש לאמץ לפרסום לפיו אינו מתמקד בטענות לעסקה מושחתת אלא בגדר ביקורת נוקבת על התנהלותם של נבחרת ציבור ועל שיקול הדעת של שרים בעת מינוי דירקטורים לחברות ממשלתיות. סוגיית המיננויים הפוליטיים בחברות הממשלתיות, טוהר המידות בשיירות הציבורי, והחשש מפני שיקולים לא

עניינים, כל אלה הם נושאים הנמצאים בלב ליבו של השיח הציבורי במדינה דמוקרטית. זכותו של הציבור לדעת, וחובתה של העיתונות לדווח על הקריטריונים המנחים באופן בחירת בעלי תפקידים בחברות ממשלתיות. בהקשר זה, היטיב מר סודרי לחדד בעדותו את החשיבות הציבורית שבפרסום המידע, דווקא על רקע העובדה שמדובר בביקורת על הדרג הממנה. מר סודרי הסביר בעדותו כי תפקידה של התקשורת הוא להאיר בזרקור את המוטיבציות של הפוליטיקאים, וכי המקרה של התובעת היה דוגמה מובהקת לכך. כדבריו: "הכתבה עסקה בזהות השרים הממנים ובאינטרסים שלהם ובמוטיבציות שלהם ובהכירנו את השרים הממנים ואת המוטיבציות שלהם, לא כי אני, מה שנקרא, חושד בהם. אלא כי הם אומרים את זה [...] אז אני חושב שהיה רלוונטי להזכיר את המינוי הזה, מהצד שלהם, אוקיי? רק בגלל העדות בתיק נתניהו, אוקיי? כי אין שום סיכוי בעולם שהחברה האלה, השניים, השרים המכובדים, היו ממנים מישהו שלדעתם פגע בנתניהו. זה הכול. דיברנו עליהם. על המוטיבציות שלהם, זה הכול" (פרוטוקול עמ' 99, ש' 23-32). אכן, על רקע דברים אלה, המתיישבים עם אופן פרשנותו של הפרסום מנקודת מבטו של הצופה הרגיל, דומה כי העובדה שהתובעת עצמה, כפי שטוענים הנתבעים, שימשה כ"פלטפורמה" או כ-by-product להעברת מסר זה, אינה גורעת מהעניין הציבורי שבפרסום, בהקשר זה.

36. סיכומם של דברים: הנתבעים הצליחו להוכיח כי הפרסום של גב' דואק (הפרסום הראשון) חוסה תחת הגנת "אמת בפרסום" הקבועה בסעיף 14 לחוק. הוכח כי העובדות שפורסמו היו אמת לאמיתה, כי הדיווח שיקף את המציאות המהותית מבלי לעוות אותה, וכי היה בפרסום עניין ציבורי מובהק. משכך, דין התביעה ביחס לפרסום זה להידחות ולו מטעם זה בלבד.

הגנת תום הלב – הפרסום של מר פלג

37. בכל הנוגע לפרסום של מר פלג אני סבור, כפי שיפורט להלן, כי יש לקבל את עמדת הנתבעים לפיה על פרסום זה חוסה הגנת תום הלב. הגנה זו מעוגנת בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. בסעיף זה מוגדרים מצבים השוללים את האחריות המשפטית לפרסום לשון הרע, "כאשר ישנם אינטרסים חברתיים המצדיקים אי-הטלת אחריות משפטית ללשון הרע אם הפרסום נעשה בתום לב" (ראו, חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובוועז שנור דיני לשון הרע - הדין המצוי והדין הרצוי 382 (מהדורה שנייה מורחבת, 2019)). ודוקו: חוק איסור לשון הרע אינו מגן על הבעת דעה בכל נושא ועניין שהוא אלא רק אם מדובר בהבעת דעה מוגנת, בהתאם לרשימת העניינים המפורטת בסעיפים 15(4) עד 15(7) לחוק. זאת, בהתאם לתפיסה לפיה אף דעה פוגעת, מותרת, ואף הכרחית, במשטר דמוקרטי בו "שוק הדעות" הנו יסוד הכרחי (בג"ץ 2557/05 מטה הרוב נ' משטרת ישראל, פ"ד סב(1) 200, 221 (2006) (כב' הנשיא בדימי' א' ברק)). ודוקו: ההגנה על הבעת הדעה אינה מותנית בכך שתוכן הפרסום הפוגע אמת, או בכך שקיים עניין ציבורי בפרסום. עם זאת, ההגנה מותנית בכך שהפרסום יובן כדעה וכי ייעשה באחת הנסיבות הקבועות בסעיפים 15(4) עד 15(7) לחוק איסור לשון הרע (שנהר, עמ' 609).

בענייננו מסתמכים הנתבעים, כאמור, על האמור בסעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק, הקובעים

בזו הלשון:

“הגנת תום לב

15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

[...]

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

[...]

(6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה.”

הנה כי כן, סעיף 15(4) לחוק מתמקד בנסיבות של הבעת דעה על אנשי ציבור או בקשר עם עניין ציבורי (ובענייננו, דומה כי דבריו של מר פלג התמקדו הן בביקורת על אנשי ציבור, קרי הגורמים הממנים, הן בקשר עם עניין ציבורי, ככל שהדברים אמורים לאופן עדותה של התובעת ולמינויה לאחר מכן לתפקיד ציבורי). כפי שמציין המלומד **שנהר** בספרו, “בתי המשפט ראו חשיבות מיוחדת בביקורת על נושאים ציבוריים, ולפיכך נראה כי ביישום הגנה ספציפית זו ייתן בית המשפט לחופש הביטוי משקל רב מכפי שיינתן לו בעניינים אחרים” (שם, בעמ' 635). אשר לסעיף 15(6) לחוק, עסקינן בהבעת דעה בנוגע לפעולה שעשה הנפגע בפומבי. “הגנה זו אינה מותנית בזהות כלשהי של הנפגע, והיא משמשת מעין ‘הגנת סלי’” (שנהר, עמ' 638).

מקובלת עליו כאמור עמדת הנתבעים כי פרסומו של פלג נעשה בנסיבות הקבועות בסעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק. הפרסום היה על נושאים המצויים בלב השיח הציבורי (ראו בהקשר זה גם הניתוח שבסעיף 35 לעיל). הפרסום עסק באנשי ציבור, הן בגורמים הממנים, הן בתובעת, אשר יש לראותה לצורך הפרסום מושא התביעה כדמות ציבורית. אכן, כפי שציננה כב' השופטת (כתוארה אז) **ד' ביניש** בעניין **אפל**: “אדם ייחשב ‘דמות ציבורית’ ככל שנגיעתו לענייני ציבור והשפעתו עליהם הן רבות יותר, וככל שהופעתו בציבור וגישתו לאמצעי התקשורת רבות יותר. יש שעקב מעורבותו של אדם בעניין הנוגע לציבור יש לראותו כ‘דמות ציבורית’ לצורך העניין הנדון, ויש שהמעמד הציבורי נקבע בשל היותו נושא משרה ציבורית או תפקיד ציבורי. מכל מקום, ‘דמות ציבורית’ היא דמותו של מי שיש לו נגיעה לענייני ציבור והשפעה עליהם במידה זו או אחרת, וההגדרה הקונקרטיה כרוכה בנסיבותיו של כל עניין” (שם, בעמ' 620).

ברם, כאמור, העובדה שמדובר בפרסום שהתייחס לעניין ציבורי ולדמויות ציבוריות, אין בה די, שכן לצורך הוכחת תחולתה של ההגנה, יש להראות כי הפרסום אכן היה בגדר "הבעת דעה". בנוסף, כמו כל שאר ההגנות שבסעיף 15 לחוק, מותנית ההגנה על הבעת דעה בכך שהבעת הדעה פורסמה ב"תום לב" (שנהר, בעמ' 609).

38. האם יש לראות בפרסום השני מושא התביעה, דברי הפרשנות של מר פלג, משום הבעת דעה?

בע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו, פ"ד מו (3) 48, 55 (1992), ציין כב' השופט ג' בד' כי "השאלה, אם קטעי כתבה שונים מהווים תיאור עובדתי או שיש בהם משום הבעת דעתו גרידא של הכותב, איננה פשוטה, והינה סוגיה עובדתית-משפטית מעורבת. אך נראה לי, כי בעיקרה זוהי שאלה עובדתית, ועל בית המשפט להסיק את מסקנתו על-פי השכל הישר וכללי ההיגיון [...]".

39. ברוח דברים אלה עמד כב' השופט (כתוארו אז) נ' סולברג, ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדשה נ' זוהר (30.5.2023) (להלן: עניין עמותת חוזה חדש), על האבחנה שבין "דעה" ל"עובדה", בציינו (שם, פסקאות 19-21), כי:

"ככלל, עובדה עניינה בנתונים אובייקטיביים, בתיאור מציאות מסוימת; היא יכולה להיות אמיתית או שקרית, וניתן לאששה או להפריכה. דוגמה לכך היא פרסום כי נפתחה חקירה משטרתית בעניינו של פלוני [...] דעה, לעומת זאת, היא התרשמות סובייקטיבית, והיא אינה נכנסת לתבניות נוקשות של אמת ושל שקר. דעה עשויה להיות משכנעת, סבירה, הגיונית, וכן גם להפך. דוגמה לדעה היא למשל החיזוי כי פלוני צפוי להרשעה בדינו, בשים לב לחומר הראיות שנאסף נגדו [...] במקרים רבים, הבחנה בין דעה לעובדה היא קלה ופשוטה, אך לא אחת מתעוררת מורכבות לא מבוטלת בניסיון לסווג נכונה את הפרסום [...] אם כן, כיצד נבחין בין עובדה לדעה? [...] על מנת להבחין בין עובדה לדעה, יש להרכיב את משקפיו של 'האדם הרגיל': 'מה שקובע לעניין ההבחנה [בין דעה לעובדה] הוא האופן שבו הדברים נתפסים על ידי האדם הסביר הקולט אותם: כמסקנה אישית-סובייקטיבית של המפרסם או כנתון עובדתי המתאר את המציאות' [...] [ההדגשה שלי – ר' ג']".

בהקשר זה חשוב להדגיש, כי כאשר מדובר בשיח או בוויכוח פוליטי, הנטייה בפסיקה היא לקבוע שביטוי העוסק בלב ליבו של הוויכוח, הוא בגדר הבעת דעה. זאת בשל החשיבות של חופש הביטוי בשיח הפוליטי בחברה דמוקרטית. כפי שציינה כב' השופטת י' וילנר בעניין עמותת חוזה חדש "הגנת תום הלב, מכוח סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, [...] מבוססת על חשיבותו המיוחדת של חופש הביטוי הפוליטי ביחס להבעת דעה" (ראו גם חוות-דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) נ' סולברג, שם, בפסקה 32; ראו גם דברי כב' השופט (כתוארו אז) א' ריבלין בע"א 6871/99 רינת נ' רום, פ"ד נו(4) 72, 88 (2002): "חשיבותו של חופש הביטוי גוברת מקום

שמדובר בו בהבעת דעה בעניינים ציבוריים ובנוגע לאישים הנושאים תפקידים ציבוריים). וכפי שציין כב' השופט (כתוארו אז) נ' סולברג ברע"א 6557/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' שרת התחבורה והספורט – ח"כ מירי רגב, פסקאות 53-54 (13.3.2024):

" בית משפט זה עמד, בעבר, על הצורך ליתן הגנה עודפת לחופש הביטוי הפוליטי, כדי לאפשר שיח וביקורת בתחום זה [...] אינטרס זה בא לידי ביטוי, כמובן, גם בכל הנוגע לתביעות לשון הרע המוגשות על-ידי אישי ציבור [...] כחלק מכך, עמדה הפסיקה על החשש מפני הרתעת יתר ו'אפקט מצנן', שבעטיים עשויים מפרסמים להימנע מפרסום ידיעות חשובות, שהבאתן לפני הציבור רצויה [...] עוד יש להזכיר, בהקשר זה, גם את החשש מתביעות השתקה; את נגישותם העודפת של אישי הציבור למדיה ולשיח הציבורי, המאפשרת להם להתמודד עם פרסומים לגבי פועלם, אף להיזמם; את בחירתם המודעת של אישי הציבור להביא עצמם בקלחת הציבורית, על כלל המחירים הנלווים לדבר; וכן את הלגיטימציה המוגברת למתיחת ביקורת על פועלם של אישי הציבור, בהשוואה לאנשים פרטיים, נוכח השפעתם המכרעת של הראשונים על הקצאת משאבי ציבור ועל חיי הפרטים השונים במדינה [...] מן העבר השני הודגש, חזור והדגש, כי שמם הטוב של נבחר הציבור אינו הפקר, ואינו מושם למרמס. לעתים דווקא בשל מעמד הציבורי, מדובר במי שהפגיעה בשמם הטוב עשויה להסב נזק גבוה במיוחד, ולהובילם "מְאִיגְרָא רְמָא לְבִירָא עֲמִיקָתָא" [...] צמצום האחריות הנזיקית של מפרסמים כלפי אנשי ציבור, עשוי גם להקים חשש מהדרת רגליהם של רבים, טובים ומוכשרים, מלעסוק בצרכי ציבור באמונה".

40. יישום אמות מידה אלה, לצורך בחינת סיווג פרסומו של מר פלג מושא כתב התביעה, מלמד כי אכן יש לסווג את דבריו של מר פלג, מנקודת מבטו של הצופה הרגיל, כהבעת דעה מובהקת, ולא כהצגת עובדות לאשורן. כזכור, בפרסום של מר פלג מושא כתב התביעה נאמר כי "קרעי [שר התקשורת – ר' ג'], שרוצה לחרב את התקשורת החופשית, בין היתר הוא נלחם כדי שיפעת חי שגב, שנתנה עדות פצצה בשביל נתניהו, צריכים לשלם לה ולדאוג לה, שהיא תקבל תפקיד של דירקטורית בכירה". דברים אלה נאמרו במסגרת "פאנל פרשנים", לאחר שמר פלג נשאל מפורשות על-ידי גבי וייס, מנחת המהדורה, על אודות עמדותיו בקשר עם קידום החקיקה המשפטית, בחודש יולי 2023. כל צופה סביר שראה את המשדר יכול היה להבין, על נקלה, כי מר פלג מביע את עמדתו ודעתו האישית על אודות התנהלות הגורמים הממנים, בהקשר הרחב של השיח הציבורי באותה תקופה, ואינו פועל על מנת להציג בפני הצופים ידיעה חדשותית החושפת עובדות חדשות שלא היו ידועות קודם לכן. מיקום של דבריו במהדורה, במסגרת פאנל פרשנים, מחזק התרשמות זו, כי מר פלג אך הביע את דעתו, בדבר המוטיבציה של השר הממנה, עת פעל למנות את התובעת לתפקיד של דירקטורית בחברת הדואר. אפילו נאמרו הדברים בלשון ביקורתית, נוקבת ובוטה, כל צופה סביר ששמע את הדברים יכול היה להבינם כדעתו האישית של מר פלג בדבר הצורך "לשלם לה, ולדאוג לה", כמוטיבציה פסולה (לגישתו של מר פלג) של השרים, אשר מבקשים, אולי, להעביר מסר לאחרים דרך מינויה של התובעת לתפקיד (כפי עדותו של מר סודרי). ניתן כמובן לחלוק על עמדתו-זו של מר פלג, או להסכים לה – אך לא בכך עוסק הדיון, כי אם בשאלה אם מדובר בהבעת עמדתו,

בגדר הבעת דעה, אם לאו. בעניין זה יש לקבל את הטענה, כי עסקינן בהבעת עמדה ולא בהצגת עובדות, וכך כל צופה רגיל יכול היה להבין את דרך הצגת הדברים.

41. כאמור, בנוסף, ובדומה ליתר ההגנות המעוגנות בסעיף 15 לחוק, מותנית ההגנה על הבעת דעה בכך שהבעת הדעה פורסמה ב"תום לב". בע"א 7426/14 פלונית נ' דניאל (14.3.20216) ציין כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית, בהקשר זה, כי "בחקיקה ובפסיקה נעשה שימוש ברכיבים סובייקטיביים ואובייקטיביים זה לצד זה במטרה ליצוק תוכן למונח 'תום לב' בעולת לשון הרע [...] התוכן המדויק של דרישת תום הלב אינו בהכרח אחיד בכל המקרים, גם לא במסגרת חוק איסור לשון הרע, והוא מושפע מן החלופה הקונקרטיית שבסעיף 15 שלצידה הוא ניצב ומן האינטרס המוגן באותה חלופה. כלומר, מטרותיהן השונות של החלופות שנקבעו בסעיף 15, עשויות ליצור הבדלים בין תוכן דרישת תום הלב במקרים השונים [...]". (שם, פסקה 69). בענייננו כאמור מסתמכים הנתבעים על הגנת הבעת הדעה המעוגנת בסעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק. הפסיקה הכירה בחשיבות הרבה של הגנות אלו, המאפשרות שיח ציבורי ער וביקורתי, החיוני למשטר דמוקרטי. במסגרת זו, מוגנת גם הבעת דעה בוטה ונוקבת, ואף כזו המנוסחת על דרך ההגזמה, כל עוד היא נאמרת בתום לב ומתייחסת לנושא בעל עניין ציבורי (שנהר, בעמ' 610, 617). אכן, בחינת סוגיית תום הלב, כמו גם בחינת סוגיית סבירות הפרסום (הרלוונטיות לענייננו נוכח סעיף 16(א) לחוק הקובע חזקה שהפרסום נעשה בתום לב אם לא חרג מתחום הסביר), מחייבת במקרה דנא עריכת איזון בין שני ערכי יסוד: זכותה של התובעת לשם טוב מחד, וחופש הביטוי של הנתבעים מאידך (רע"א 1239/19 שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ, פסקה 3 לחוות-דעתה של כב' השופטת י' וילנר (8.1.2020)). נקודת המוצא היא כי לא כל התבטאות פוגענית, מקוממת או אף שקרית, תצדיק הטלת אחריות בלשון הרע. חופש הביטוי כולל גם את החופש לבטא דעות קשות, מקוממות ובלתי מקובלות, ובית המשפט אינו משים עצמו "שופט של טעם טוב" או צנזור על סגנון ההתבטאות, בפרט כאשר מדובר בנושא הנטוע עמוק בשיח ציבורי (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 574-575 (2004)).

42. אני סבור כי יש ליתן בענייננו משקל לנסיבות שונות המטות את הכף לטובת הגנת חופש הביטוי של מר פלג. בהקשר זה ולעניין בחינת תום לבו של מר פלג וסבירותו של הפרסום יש ליתן משקל מכריע לעובדה, שהגורמים הרגולטוריים הנוגעים לעניין עיכבו במשך מספר חודשים את מינויה של התובעת לצורך בחינת החשש בדבר זיקה פוליטית. מתברר, כי עוד ביום 19.7.2023 – **ובטרם הפרסום של מר פלג** – שיגרה מנהלת רשות החברות הממשלתיות, גב' מיכל רוזנבוים, מכתב לשר התקשורת ולשר הממונה על רשות החברות הממשלתיות, במסגרתו צוין, בין היתר, ביחס לבקשה למינוי דירקטורים לחברת הדואר, ובהם התובעת, כי "ביחס לחלק מהמועמדים עולים מספר קשיים וקיים ספק האם הם עונים על הדרישות המפורטות לעיל ו/או דרישת הכישורים המיוחדים הנדרשים נוכח זיקות פוליטיות" (סעיף 6 למכתב; מוצג 13 נתבעים). אמנם התובעת עצמה לא אוזכרה מפורשות במכתב זה כמי שיש לבחון את עניינה הקונקרטי בשים לב לחששות האמורים. ברם, בהמשך לכך, וכשלושה חודשים לאחר מכן, ציינה מנהלת רשות החברות הממשלתיות במכתבה לשר לשיתוף פעולה איזורי, כי בכל הנוגע לדרישת השר לקידום מועמדותה של התובעת – "הסוגיה ממתינה להתייחסות משרד המשפטים. ביקשת כי אפנה בדחיפות למשרד המשפטים ואדרוש מענה מידי מטעמם. בקשתך נמסרה למשרד המשפטים", ללמדך כי עניינה של

התובעת אכן נבדק באותו שלב, במשך כשלושה חודשים, על רקע החשש לזיקה פוליטית (ניתן להפנות בהקשר זה גם למכתבו של שר התקשורת מיום 3.9.2023, מוצג 15 נתבעים, לפיו "עודכנו כי מועמדותה של ד"ר יפעת בן חי שגב מתעכבת למעלה מחודשיים בשל צורך בבדיקה משפטית, דבר תמוה ובלתי ברור").

43. ראייה נוספת לכך שעניינה של התובעת אכן נבחן במשך מספר חודשים על-ידי גורמי הרגולציה, בחשש לזיקה פוליטית, וכי חשש זה הוסר בסופו של דבר, ניתן למצוא במכתבה של עו"ד ציונה אמוהאי טגניה ממחלקת ייעוץ וחקיקה (משפט ציבורי-מינהלי) במשרד המשפטים, לב"כ הנתבעים, מיום 17.12.2024, לפיו "בחודש יולי 2023, נערכה פנייה ליעוץ המשפטי לממשלה מאת רשות החברות הממשלתיות, בשאלה האם יש בעדותה של גבי יפעת בן חי שגב במשפט של ראש הממשלה כדי להשפיע על אפשרות מינויה לתפקיד של דירקטורית בחברת דואר ישראל [...]. לאחר בחינת הדברים, נמסר לרשות החברות הממשלתיות כי אין בעדות כדי ליצור זיקה לשר משרי הממשלה או כדי להביא לפסילת המועמדות". גם התובעת עצמה לא הכחישה בעדותה כי התקיימה לגביה בדיקה במשרד המשפטים:

ש. [...] האם את יודעת מה היה תוכן הבדיקה שהתבצעה לגבי המינוי שלך במשרד המשפטים? אחרי שאנחנו יודעים כבר שאת ידעת גם קודם שנעשתה פניה כזאת למשרד המשפטים.

ת. אז אני חוזרת ואומרת שאיני יודעת מפני שסוגיות שונות זה מונח מאוד רחב. אז אני לא יודעת איזה סוגיות נבדקו. אני כן יודעת אגב, מניסיוני בעבר, שהרי זה לא פעם ראשונה שאני ממונה לתפקיד, זה שבאמת נבדקים הרבה מאוד היבטים. למשל, נושא של סוגיית ניגוד עניינים. נושא של זיקות כאלה ואחרות. מנין לי לדעת איזו סוגיה? (פרוטוקול, עמ' 31, ש' 9-16).

בעדותה ציינה אמנם התובעת כי אף שהבינה כי נבחנות לגביה סוגיות שונות, הרי שאין בידיעתה מה הייתה זהותן. אלא שביום 30.7.2023 פנתה התובעת למנהלת רשות החברות הממשלתיות בדרישה לדעת מה הן אותן סוגיות המעכבות את המינוי (נספח 32 נתבעים, בעמ' 793; וראו גם מכתב התובעת מיום 28.9.2023, שם, בעמ' 794). באופן תמוה, בחרה התובעת שלא לגלות לנתבעים, חרף דרישתם, ושלא להציג כראיה במשפט, את התשובה שנשלחה אליה במענה לפניויותיה אליה, על-ידי סגנית בכירה למנהלת רשות החברות, ביום 22.10.2023 (עדות לעצם משלוח מכתב התשובה לתובעת מצוי בתכתובת הדוא"ל שצורפה כנספח 32 נתבעים, עמ' 799, למטה). התובעת לא ידעה להסביר בעדותה מדוע לא צירפה את מכתב התשובה (פרוטוקול, עמ' 33, ש' 11-15). אני סבור כי יש באי-הצגת מכתב תשובה זה כראיה במשפט, ואי-גילויי בהליכי הגילוי והעיון, כדי להקים חזקה שלפיה נמסרה לתובעת עוד בחודש אוקטובר 2023 תשובה מטעם רשות החברות הממשלתיות, המפרטת כי מינויה התעכב בשל הצורך בבדיקת זיקה פוליטית (כפי שהתברר בדיעבד גם מהמכתב של מחלקת ייעוץ וחקיקה לב"כ הנתבעים בחודש דצמבר 2024). בנסיבות אלה ומשהתובעת בחרה שלא לצרף את המכתב לחומר הראיות מטעמה, אין לקבל את טענתה שיש

לזקוף לחובת הנתבעים את העובדה שלא זימנו לעדות את עורכי המכתבים האמורים, כמו גם את מנהלת רשות החברות הממשלתיות. חומר הראיות שהוצג, ובפרט חומר הראיות **שלא** הוצג, מקימים חזקה שיש לקבל את טענות הנתבעים בהקשר זה.

44. ובחזרה לפרסום של מר פלג – מסקנה זו, שלפיה מינויה של התובעת התעכב במשך פרק זמן לא ממושך לצורך בדיקת קיומה או היעדר קיומה של זיקה פוליטית, משליכה על בחינת תום לבו של פלג. מר פלג השמיע את דבריו **לאחר** שהחל הליך בדיקה רגולטורי לעניין מינויה של התובעת. אמנם, בסופו של תהליך בדיקה זה, החליטה הוועדה לבדיקת מינויים בראשות השופטת (בדימוס) שולמית דותן, בחודש **דצמבר 2023**, לאשר את מינויה של התובעת. אלא שדבריו של מר פלג פורסמו בחודש **יולי 2023**, **ולאחר** שהחל תהליך בדיקה בעניינה של התובעת. מקום בו רשות רגולטורית פועלת לבדיקת מינוי מסוים, עקב חשש לזיקה פוליטית, אין מקום לקבוע כי הבעת דעה על אותו מינוי, תוך הצבעה על המניעים הזרים האפשריים למינוי, היא בגדר הבעת דעה שלא בתום לב. אין בדבריו של מר פלג בפרסום זה כדי להוות משום חריגה מהתחום הסביר, כאמור בסעיף 16(א) לחוק, אף אם השמיע מר פלג דברי ביקורת נוקבים הנוגעים גם לעניינה של התובעת.

45. אציין כי בחקירתנו הנגדית נשאל מר פלג מדוע לא ציין במדויק את שמה של התובעת ומדוע השמיט את היותה בעלת תואר שלישי (דוקטור). מצאתי לאמץ את עדותו של מר פלג בהקשר זה, לפיה אופן הצגת שמה השגוי של התובעת (מר פלג התייחס אל התובעת כ"יפעת חי שגב", תחת "ד"ר יפעת בן-חי שגב"), נעשה בתום לב:

- ש. אתה ידעת ש"ד"ר בן חי שגב, קודם כל, היא ד"ר לתקשורת, אתה ידעת את זה?
- ת. ידעתי שהיא ד"ר כמובן, אני מקפיד [...]
- ש. למה לא הקפדת בעניינה של ד"ר בן חי שגב?
- ת. ודאי שהקפדתי. קראתי לה ד"ר.
- ש. אתה טועה. אתה רוצה שאני אגיד לך איך קראת לה?
- ת. אז נשמט מזיכרוני. אני על פי רוב,
- ש. אפילו את שמה המלא לא ציינת כמו שצריך.
- ת. בכוונת מכוון, רציתי לשגות.
- ש. ככה זה נראה. גם ד"ר וגם את שמה,
- ת. מגוחך, מגוחך.
- ש. זה הפרסום.
- ת. שעיתונאי יישב וישגה בשם של מישהו שהוא מזכיר אותו, כדי לעלוב בו.
- ש. כך זה נראה.
- ת. טיעון מגוחך. מאה אחוז.
- ש. אלה העובדות.
- ת. העובדות מה? העובדות ששגית.
- ש. אתה צריך לציין את שמה המלא כולל זה שיש לה תואר דוקטור?
- ת. אני תמיד,

- ש. האם היית צריך? היום בדיעבד שאתה אומר לנו מה שאתה אומר. האם היה מקום שתציין את שמה המלא?
- ת. היה מקום תמיד לציין את שמו של אדם בדיוק מוחלט. אנחנו מקפידים על זה הקפדה יתר. אני נכשלתי. אני נכשלתי כשטעיתי בהגיית השם שלה. נכשלתי בזה" (פרוטוקול, עמ' 127, ש' 19-33, עמ' 128, ש' 1-15).

מצאתי לקבל על רקע דברים אלה את עדותו של מר פלג לפיה שגה באופן הגיית שמה של התובעת בשידור, וכי עשה זאת בטעות ולא מתוך רצון לפגוע בתובעת או להגחך אותה. אמנם, בהמשך דבריו ציין מר פלג כי לא טעה (בדומה לטעות בהגיית שמה של התובעת) עת השמיט את היותה של התובעת בעלת תואר דוקטור (שם, עמ' 128, ש' 16-33, עמ' 129, ש' 1-9). ברם, אף שראוי היה לציין את התואר של התובעת בשידור (וממילא ראוי היה לציין את שמה של התובעת במדויק), אין בנתון זה כשלעצמו כדי ללמד כי הפרסום נעשה בחוסר תום לב.

46. התובעת חזרה וטענה כי בבסיס הפרסומים השונים על אודותיה עמד מניע זר והוא רצונם של הנתבעים לנקום בתובעת על כך שבעת שכינה כיו"ר מועצת הכבלים והלווין, פסלה את הצעת חדשות 12 להפעלת ערוץ הכנסת. לא מצאתי לקבל טענה זו. בהקשר זה לא מצאתי כל יסוד לפקפק בדבריו של מר פלג בעדותו לפיה כלל לא ידע על המכרז להפעלת ערוץ הכנסת ועל מעורבותה של התובעת בהליך זה ("[...] אז אני אומר, עוד תיאוריה מופרכת שלכם. אין לי שום חשבון איתה. החרב [צ"ל קרב – ר' ג'] של חברת החדשות, אני לא ידעתי על ערוץ הכנסת. ידעתי באופן כללי שהיה איזה מכרז ושכבר ערוץ הכנסת לא שלנו. גיא סודרי שהעיד פה קודם לכן, הוא גם המנהל שלי אבל הוא גם חבר קרוב שלי. לא דיברנו בעניינה של הגברת, לא דיברתי איתו עובר לפרסום ולא אחרי הפרסום. איש לא רוצה לפגוע בה. איש לא רוצה לבזות אותה. איש לא הכריז עליה מלחמה. זה ממש כרדיפה שאני לא מבין את מקומה [...]"); פרוטוקול, עמ' 129, ש' 10-16; ההדגשות הוספו – ר' ג'). יש לאמץ בהקשר זה גם את טענתו של מר סודרי, בעדותו, לפיה אם היו הנתבעים מעוניינים לנקום בתובעת על אירועי המכרז להפעלת ערוץ הכנסת, כי אז סביר שהיו פועלים לפרסם בהבלטה רבה יותר את הסוגיות מושא הפרסומים. וכפי שציין מר סודרי בעדותו, "מסתבר שאחרי שעמליה [דואק – ר' ג'] הביאה את ה-28 שניות בתוך כתבה של 17 דקות, הררים של מאמרים נכתבו על הדבר הזה [קרי, על דבר מינויה של התובעת – ר' ג']. ואנחנו, חברת החדשות, שהבאנו את הסיפור, קברנו אותו שם בפנים. אפילו לא בכותרת המהדורה. עכשיו, אם אני רוצה לנקום בגברת, בד"ר בן חי שגב, אני עושה גילויים חדשים, בכותרות המהדורה, עוד מעט נראה לכם, עוד מעט נדע, עוד מעט נראה. העדה שעכשיו מקבלת, כלום. קברו את זה בתוך כתבה, ב-28 שניות בתוך 17 דקות כתבה" (פרוטוקול, עמ' 90, ש' 9-15; ההדגשות הוספו – ר' ג'). יש לדחות אפוא את הטענה כי מניע זר עמד בבסיס הפרסום וכי המוטיבציה מאחורי הפרסום היה רצונם של הנתבעים לנקום בתובעת על אודות האירועים מושא המכרז להפעלת ערוץ הכנסת.

47. אחזור ואדגיש: מינויה של התובעת אכן אושר בסופו של דבר, בחודש דצמבר 2023, ואין חולק על כישוריה וניסיונה המקצועי העשיר. אולם, לא בכך יש למקד את מבטנו בעת בחינת דברי הדעה של מר פלג בפרסום השני, אלא בשאלת תום לבו של מר פלג עת השמיע את הדברים ובבחינת

סבירות הפרסום. בשים לב לכך שבאותה עת ממש התקיימה בדיקה לגבי מינויה של התובעת, אין לומר כי מר פלג הביע דעתו על המינוי בחוסר תום לב או תוך חריגה מתחום הסביר בנסיבות העניין.

48. מטעם זה יש לקבוע, כי הגנת תום הלב חלה על הפרסום של מר פלג, ודי בכך כדי להוביל לדחיית התביעה גם ביחס לפרסום זה.

פרסום תיקון והכחשה של לשון הרע

49. התובעת טוענת, כי הנתבעים הפרו את חובתם לפרסם תיקון והכחשה, למרות שפנתה אליהם בדרישה לעשות כן בזמן אמת, ועל כן יש לשלול מהם את הגנת תום הלב, נוכח סעיף 17 לחוק, הקובע כי אם פורסמה על-ידי כלי תקשורת לשון הרע, לא תעמוד הגנת תום הלב אם הנפגע דרש פרסום תיקון או הכחשה והתיקון לא פורסמו בדרך המפורטת בסעיף ובתוך זמן סביר. לשיטתה, הנתבעים לא רק שלא תיקנו את הפרסומים המכפישים אלא אף הגדילו לעשות ודחו את הנוסח שהוצע על ידה, בטענה שהוא אינו מהווה "תיקון והכחשה" כמשמעותם בדין. התובעת מדגישה כי גם לאחר שמינויה אושר כדין ולאחר שנקבע כי אין לה כל זיקה פוליטית, הנתבעים לא טרחו לפרסם כל הבהרה או עדכון. התובעת סבורה כי סירוב זה, המצטרף לפרסומים המקוריים, מעיד על חוסר תום לב קיצוני ועל כוונה לפגוע, ולכן יש לשלול מהם את הגנת תום הלב בהתאם להוראות סעיף 17 לחוק. מנגד, הנתבעים טוענים כי פעלו כשורה וכי לא קמה עילה לשלילת ההגנה. לטענתם, בתגובה לפניית התובעת, הם הזמינו אותה להעביר נוסח ראוי של תיקון או הכחשה, אך הנוסח שהתובעת בחרה להעביר לא היה עובדתי אלא כלל דרישות להתנצלות, שבחיים עצמיים והכאה על חטא מצד הנתבעים, דרישות שאין להן עיגון בחוק בהקשר של תיקון עובדתי. הנתבעים גורסים כי סירובם לפרסם נוסח שאינו עומד בדרישות הדין הוא לגיטימי ואינו מעיד על חוסר תום לב.

50. הדין עם הנתבעים בנקודה זו. סעיף 17 לחוק שולל את הגנת תום הלב כאשר הנפגע דרש לפרסם תיקון או הכחשה **מטעמו** והנתבע סירב לעשות כן שלא כדין. עמד על כך בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט (כתוארו אז) מ' סובל בע"א (מחוזי – י-ם) 3271/09 דייין נ' לפיד, פסקה 26 (26.10.2015)) בציינו כי [ההדגשות במקור – ר' ג'] "הסנקציה הקבועה בסעיף 17(א) מותנית בכך ש'הנפגע, או אחד הנפגעים, דרש ממנו לפרסם תיקון או הכחשה מצד הנפגע' [...] כלומר שאמצעי התקשורת סירב לנפגע להביא את גרסתו. לעומת זאת, מקום בו הנפגע לא דרש מאמצעי התקשורת לאפשר לו להביא את גרסתו אלא הדרישה הייתה שאמצעי התקשורת יפרסם התנצלות בשמו הוא, הרי אז אין תחולה לסעיף 17(א) [...]".

בענייננו, עיון בנוסח ההבהרה שנכלל בדרישת התובעת (כאמור במכתב בא-כוחה מיום 8.8.2023, מוצג 29 נתבעים, עמ' 763), מלמד כי ההודעה שהתובעת דרשה שהנתבעים יפרסמו חרחה, חריגה ממשית, מתיקון עובדות וכללה אלמנטים של התנצלות ושיפוט ערכי. ההודעה לא נוסחה כגרסה שהתובעת מבקשת להביא מטעמה שלה לידיעת הצופים, אלא כהלקאה עצמית של הנתבעים עצמם (וכלשון נוסח התגובה שהעבירו ב"כ התובעת לנתבעים בדרישה שיפורסם: "חדשות ערוץ 12, גבי דואק ומר פלג מבהירים בזאת, כי לא הייתה להם כל כוונה להמעיט מיכולותיה המקצועיות

הרבות ומניסיונה של ד"ר יפעת בן חי שגב [...] [ו]מביעים צער רב על הנזק שגרמו לד"ר בן חי שגב בפרסומיהם המכפישים".

הנה-כי-כן, התובעת לא דרשה מהנתבעים לפרסם תיקון או הכחשה מפי התובעת אלא דברי הלקאה עצמית של הנתבעים. סעיף 17 לחוק איסור לשון הרע "לא נועד לכפות על אמצעי התקשורת 'הלקאה עצמית' והודיה בכך שפעל בזדון, כשלא היה מקום להודיה שכזו" (שנהר, עמ' 509). אכן, דרישה כזאת אינה גורמת לסנקציה הקבועה בסעיף 17(א) לחוק (השוו, עניין לפיד, פסקה 26). וכפי שהוסיף המלומד שנהר והטעים בספרו, "הדין המצוי הוא שסעיף 17 אינו שולל את הגנת תום הלב בשל סירוב מצד אמצעי התקשורת להתנצל בשמו הוא, אלא רק בשל סירוב לאפשר לנפגע להביא את גרסתו ולפיכך נפסק כי נפגע המבקש להסתמך על הוראת סעיף 17 צריך לדרוש שאמצעי התקשורת יפרסם פרסום מתקן בשמו של הנפגע עצמו ולא בשמו של אמצעי התקשורת" (שם, בעמ' 510, 510, וראו גם האסמכתאות שם, בעמ' 510).

51. נוכח האמור, אין מקום לשלול מהנתבעים את ההגנות מכוח החוק מחמת אי פרסום תיקון והכחשה.

סוף דבר

52. סיכומם של דברים, הפרסומים מושא התביעה, אף שאינם מייחסים לתובעת במישרין מעורבות ב"עסקה" של הטיית עדות בתמורה לקבלת תפקיד, עולים כדי לשון הרע בהתאם למבחן האובייקטיבי. עם זאת, עומדות לנתבעים ההגנות הקבועות בחוק. ביחס לפרסום הראשון (הכתבה של גב' דואק), הוכח כי הוא חוסה תחת הגנת "אמת בפרסום" לפי סעיף 14 לחוק, שכן העובדות שפורסמו היו נכונות בעיקרן והיה בהן עניין ציבורי. ביחס לפרסום השני (דברי הפרשנות של מר פלג), מדובר בהבעת דעה על התנהלות נבחר ציבור, החוסה תחת הגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק, וזאת בשים לב למועד הפרסום ולבדיקות שנערכו בזמן אמת על ידי גורמי האסדרה בעניין מינויה של התובעת, המלמדים כי אין מדובר בהבעת דעה בחוסר תום לב. יש לדחות, בהקשר זה, את הטענה לשלילת ההגנות בשל אי-פרסום תיקון, משנמצא כי דרישת התיקון חרגה מדרישות הדין.

53. לא נעלמה מעיני הפגיעה שחשה התובעת. אין חולק - אף לא על הנתבעים - כי התובעת היא אשת מקצוע עתירת ידע, ניסיון וזכויות. אף אין ספק, כי תביעתה הוגשה מתוך רצון כן להגן על שמה הטוב, ולא ממניע זר כלשהו. כישוריה וניסיונה של התובעת הם אלה אשר הובילו לכך שהוועדה למינוי בכירים, אישרה את מינויה לתפקיד. ואולם, בהתנגשות הערכית שבין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי, ובפרט החופש למתוח ביקורת על מהלכים שלטוניים ועל מינויים ציבוריים, ידה של ההגנה על חופש הביטוי, במקרה דנן, על העליונה. במשטר דמוקרטי, נדרשת סיבולת מסוימת מצד המבקשים ליטול חלק בעשייה הציבורית כלפי ביקורת, גם אם זו נוקבת, בוטה או בלתי נעימה לאוזן, כל עוד היא חוסה תחת כנפי ההגנות שקבע המחוקק.

54. **התביעה נדחית אפוא.** בנסיבות העניין, ובעיקר בהתחשב בסכום התביעה הגבוה (500,000 ש"ח), נוכח הוראת תקנה 153(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, ותוך מתן משקל,

מנגד, לעובדה שהנתבעים היו מיוצגים בהליך זה במשותף כמו גם לכך שלא מצאתי כי מניע זר עמד בבסיס הגשת התביעה, מלבד רצונה של התובעת להגן על שמה הטוב, מצאתי לחייב את התובעת בשכר טרחת עורך-דין לטובת הנתבעים, בסך כולל של 45,000 ש"ח (כולל מע"מ) וכן בהוצאות משפט בסך של 2,500 ש"ח המשקפים בין היתר הוצאות התייצבות הנתבעים 1-2 לדיונים שהתקיימו. סכומים אלה ישולמו בתוך 14 ימים. במקרה של איחור בתשלום יחולו הוראות חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961.

55. **המזכירות תמציא לצדדים את פסק-הדין ותסגור את התיק.**

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ו, 26 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.

רון גולדשטיין, שופט

